

אינה פינקל... דוסיט והכלב

דוסיט היה נזיר בודהיסטי והמאהב שלי ברזמנית. לא היתה לו בעיה עם זה. גם לי לא. להפך.

אחרי שבועיים ששהיתי בהיחבא בחדרו של דוסיט, אמרתי לו שנמאס לי ושאני רוצה לצאת לטייל קצת. עוד באותו הלילה, הלכנו לתחנת האוטובוס ובדרך, מאחורי מסעדה סגורה ברחוב חשוך, הוא החליף את תלבושתו הכתומה בגינס וחולצת טריקו וכמובן בכובע מצחייה כדי שלא יראו לו את הקרחת.

אחרי שני אוטובוסים, המתנה של ארבע שעות בגשם ושיט בסירת מנוע הגענו לקו-סמט בשבע בבוקר.

קו-סמט היה האי המקסים ביותר שהייתי בו בתאילנד, בעיקר בגלל שהיו בו מעט מאוד תיירים ובגלל שהוא היה כל-כך קטן שהיה ניתן לחצות אותו בלי לשכור טוסטוס, דבר שחסך הרבה מריבות ביני ובין דוסיט שנגרמו בדרך-כלל בשל אי-שביעות-רצוני מצורת הנהיגה שלו.

כל אותו היום התרחצנו בים, השתזפנו ונמנמנו קצת עד שלקראת שעות אחר-הצהריים דוסיט החליט שמוכרחים לראות את השקיעה ושחייבים ללכת עכשיו, אחרת נפספס. לא היה לי זמן להחליף את המכנסיים הקצרים והסנדלים שנעלתי וכך נגררתי אחריו למעבה הג'ונגל.

זאת היתה הפעם הראשונה בחיי שהייתי בג'ונגל. הוא היה אומנם קטן, יחסית לג'ונגלים שראיתי בטלוויזיה, וגם די מסודר, עם שבילים וחצי הכוונה, אך בכל זאת הוא היה מלא בעצים וצמחייה סבוכה. גם ערימת התולעים שראיתי באמצע השביל הוסיפה לממד הפראי. זאת היתה ערימה ענקית של תולעים לבנות, גדולות וברניות שנשזרו זו בזו על גבי זו, משמיעות קולות חיכוך מזעזעים.

אמרתי לדוסיט שאני לא מוכנה להמשיך וללכת, בייחוד שאני נועלת סנדלים וזה מסוכן, ומיד בדמיוני ראיתי את כל חרקי וזוחלי הג'ונגל מתקבצים למרגלותי ולאט-לאט ובהנאה מתחילים לעלות עלי.

דוסיט אמר שהוא לא מבין איך בחורה חזקה כמוני שהיתה בצבא שנתיים ואפילו ירתה ברובה, מפחדת מחיות קטנות. עניתי לו שיריתי רק פעם אחת (בטירונות) וחוץ מזה שהייתי פקידה בצבא וזה לא ממש עשה אותי חזקה.

כשהגענו, השקיעה היתה בעיצומה והיא נראתה בדיוק כמו בפוסטרים. אתר הצפייה היה צלע של הר לא תלול מדי, והיה אפשר לשבת על האבנים ולצפות

או לרדת למטה עד לים ולהצטלם על הסלעים הגדולים. אני ודוסיט בחרנו להישאר למעלה. בזבזנו חצי פילם על השקיעה. אני, דוסיט והשקיעה. רק אני והשקיעה, השקיעה לבד, השקיעה עם דוסיט וכו'. היה שם עוד זוג יפני וכלב לבן ומכוער.

הזוג ירד למטה להצטלם והכלב נשאר איתנו. לא התייחסתי אליו במיוחד (למרות שצילמתי גם אותו על רקע השקיעה) עד ששמתי לב שהוא שותה מבקבוק המים שלנו שהיה מונח על אחת האבנים.

"לך, לך", רקעתי ברגלי, אבל הוא המשיך ללקק את הפייה. אני אראה ליפנים האלו מה זה שהכלב שלהם שותה לנו את המים, חשבתי ובאתי לקחת את הבקבוק ואז עצרתי כי ידעתי שזה כבר אבוד, במילא לא נוכל לשתות מהבקבוק, חוץ מזה שהכלב המסכן היה כל-כך צמא.

הזוג היפני עלה בחזרה, ואחרי שצילמנו זה את זה, הם אמרו שלום והלכו. הכלב נשאר איתנו.

השמש שקעה לתוך הים בעדינות ואחריה שקעו פסים כתומים של שמים ובמקומם נצבע הרקיע בגוון כחול-סגול-שחור. מהעבר השני עלה ירח עגול ומושלם וגם כמה כוכבים.

מלבד אורו של הירח, לא היה שום מקור אור אחר. הראות היתה סבירה כל עוד היינו במקום פתוח, אבל מה יקרה כשנכנס לג'ונגל? חשבתי וראיתי בעיני רוחי אותנו קופאים מקור ליד הסלעים, וכשאני מציעה לדוסיט לאסוף כמה עצים ולהדליק אותם במצית שלו כדי שתהיה לנו מדורה, אני נזכרת שהעצים בג'ונגל מאוד מסוכנים. במיוחד בחושך. מי יודע, אולי מתחבאות שם נמלים ארסיות או תולעים מגעילות כמו שראיתי בשביל.

דוסיט הצביע על הכיוון שממנו באנו, ואמר שפשוט נלך חזרה באותה דרך. הרעיון לא כל-כך מצא חן בעיני ועניתי שעדיף ללכת אחרי הכלב, כי בתור כלב מקומי הוא בטח מכיר את האזור טוב, ובתור כלב רעב, הוא יוכל לקחת אותנו למקום שבו נוכל לאכול. דוסיט עיקם את פרצופו והלך אחרי.

הכלב, כמו כל כלב, היה זריז מאיתנו והתקדם בצעדים קלילים לפנינו. כל כמה מטרים הוא היה נעצר, מסובב את ראשו לעברנו, מחכה שנתקרב אליו, ואז שוב ממשיך ללכת. לפעמים הוא גם היה נובח עלינו כדי שנזדרזו. וואו, איזה כלב, חשבתי לעצמי, הוא בטח מלאך מחופש לכלב ובגלל זה הוא

גם לבן, ואולי זו בכלל נשמה טובה שהתגלגלה לגוף של כלב ועכשיו עוזרת לנו כי נתתי לה לשתות מהמים שלנו.

כשסיפרתי את מחשבותי לדוסיט, הוא אמר שלפי דעתו, בכל זאת היה עדיף לו היינו הולכים לכיוון השני כי הוא לא סומך על הכלב. פקפוקו של דוסיט התחיל לעצבן אותי.

"הכלב הוא ידידו הטוב ביותר של האדם", אמרתי בטון של מורה וזה סתם לו את הפה.

כך הלכנו שותקים אחרי הכלב עד שראינו אורות והסתבר שהגענו לאחת המסעדות שעל חוף הים, כמה מאות מטרים מהבונגלו שלנו. נעצרנו ליד המסעדה ואמרתי תודה רבה ושלום לכלב. דוסיט אמר לו "קופ צ'אי".

"למה אתה אומר לו קופ צ'אי ולא קופ-קון קארפ?" שאלתי.

דוסיט הסביר ש"קופ צ'אי" אומרים ליצורים נחותים כמו חיות או ילדים ואילו "קופ-קון קארפ" אומרים לאנשים.

התשובה הזו ממש פגעה בי. בשבילי הכלב היה יותר מבן-אדם. הוא זה שהציל את חיינו. אם לא הוא, היינו נאכלים על-ידי חיפושיות ירוקות-זוהרות.

"זה בסדר", אמר הכלב.

אני בתגובה פערתי את פי וקפאתי במקומי.

זה היה יותר מדי לא דומה לנביחה בשביל לדעת שאני לא משוגעת ושבאמת שמעתי מה ששמעתי. במיוחד אם זה בעברית. עמדתי והסתכלתי על הכלב. חיכיתי שידבר שוב, אבל הוא רק פיהק וליקק קצת את השפתיים שלו.

אחרי שנרגעתי, ניסיתי לתפוס את דוסיט בזווית העין. הוא לא היה לידי. הזזתי את הראש וראיתי אותו עומד כמה מטרים ממני, עם הגב אלי, ומשתין. החזרתי את מבטי לכלב. הוא עוד הפעם פיהק וליקק את השפתיים.

"תגיד עוד משהו", אמרתי לו. לא מזיק לנסות.

"שלום, בוקר טוב, טוב תודה", הכלב הזיז את ראשו מצד לצד וחיך.

איזה מתוק, כמעט בא לי להגיד אבל אז שמעתי את דוסיט מתקרב אלינו.

אמרתי לו שאני רוצה שיקשיב טוב למשהו שהכלב יגיד עכשיו וזה משהו שאני לימדתי אותו בשבוע שעבר. ביקשתי מהכלב שיחזור על המלים שאמר קודם.

"שלום, בוקר טוב, טוב תודה", אמר הכלב. הפעם הוא לא חיך.

"אתה רואה, אתה רואה, בוקר טוב, טוב תודה. אתה זוכר שלימדתי אותך את זה?" צעקתי על דוסיט בהתלהבות.

דוסיט אמר שהוא זוכר אבל הוא לא מבין מה אני רוצה ממנו ומה זה קשור לכלב ושכבר מאוד מאוחר והוא רעב ובואי נלך. הוא החל להתקדם.

"הוא לא מבין אותך," אמרתי לכלב בשקט, "אתה יכול לדבר גם באנגלית?"

"כן," הוא ענה.

"ובתאילנדית?"

"מס-הם..." הנהן הכלב בראשו.

"וואו," נפערו לי העיניים. "אז תגיד לו משהו בתאילנדית, זה יהיה מגניב."

"זה לא משנה מה שאני אגיד לו, הוא לא יבין אותי בכל מקרה."

"למה?"

"ככה. כי הוא לא יבין. את רואה שהוא לא מבין," ענה לי הכלב בעצבנות. לא רציתי להתווכח איתו, אז שתקתי.

דוסיט התרחק מאיתנו. הוא היה עושה את זה לפעמים. מתחיל לתפוס קצב והולך לפני עד שהייתי נעלבת ועוצרת במקום ואז כשהוא היה מסתובב ורואה אותי רחוקה (ולפעמים הייתי מאוד רחוקה), הוא היה חוזר את כל הדרך ואומר שהוא מצטער.

גם הפעם עצרתי.

"ראית את זה?" הצבעתי על דוסיט. "אני לא יודעת מאיפה הוא למד את זה, אבל זה משגע אותי כל פעם מחדש. הנה, הנה, תראה עכשיו איך שהוא חוזר. אתה רואה? מגיע לו."

הכלב הסתכל על דוסיט ואחר כך עלי.

"כמה זמן אתם ביחד?" הוא שאל.

"שבועיים-שלושה, משהו כזה," עניתי וחייכתי, והרגשתי קצת לא נעים.

"תגיד, אתה רעב? רוצה לבוא אלינו לבונגלו?" ניסיתי לשנות נושא.

"מממ... מה יש לכם לאכול?" הוא שאל, חוכך בדעתו.

"לא יודעת, נארגן משהו," אמרתי ולא הוספתי כי דוסיט הגיע.

דוסיט לא חייך ולא אמר שהוא מצטער ואני החלטתי להתעלם. לא נעים לעשות סצינות לפני אורחים. אמרתי לדוסיט שאני רוצה שהכלב יבוא אלינו לאכול.

דוסיט לא הסכים שהכלב ייכנס לבונגלו כי אולי יש לו מחלה. לא היה אכפת לו לתת לכלב אוכל בחוץ, רק שלא ייכנס.

לא האמנתי למשמע אוזני. כמה רע יכול להיות בן-אדם. הכלב הזה הוא מלאך.

כעסתי על דוסיט נורא. דוסיט שתק, שילב ידיים ופיסק רגליים. אני אוהבת גברים שנותנים לנשים שלהם לעשות צחוק מעצמן.

"נו, אז אני בא?" שאל הכלב בעצבנות אחרי כמה שניות של שקט.

אמרתי לדוסיט שאני רוצה שהכלב יבוא איתנו. כתשובה דוסיט הציב לי שתי ברירות – הוא או הכלב.

הצבת ברירות כאלו גורמות לי לעשות דווקא. בחרתי בכלב.

דוסיט הסתכל עלי עוד שנייה כדי לבדוק שאני לא משנה את דעתי ואז הלך.

"לך, תרוץ אחרי, תגיד לו שזה בסדר ושאתה לא חולה," ביקשתי מהכלב אחרי שדוסיט היה ממש רחוק.

"באיזו שפה?" הוא שאל.

"בתאילנדית," עניתי.

הכלב היסט. "אני לא חושב שזה רעיון טוב. קודם כל הוא לא יבין אותי," הכלב דיבר לאט, אני חושבת שזה היה בכוונה. "וחוץ מזה, תסלחי לי אם אני פוגע, אבל מגיע לך מישוהו הרבה יותר טוב. מה את מוצאת בו בכלל? סתם פרויט." דווקא את הקטע הזה הוא אמר מהר ואיך שבאתי להגיד לו מה אני מוצאת בו הוא המשיך, "נזיר. גם כן נזיר, אה." הוא נבח. "רק בשביל לנסוע חינם באוטובוסים ולזיין תיירות, רק בשביל זה," הנהן הכלב.

המשכנו ללכת אני והכלב על החוף שהיה ריק מאדם. קרני הירח ריצדו על המים השחורים.

חשבתי על הדברים שהוא אמר וכמעט הגעתי למסקנה שאלה לא סיבות מספיק טובות כדי להיות נזיר.

"אז מה בסוף, הוא עוזב?" קטע הכלב את מחשבותי.

"לא יודעת."

פלטתי אנחה. הייתי עייפה וכל מה שרציתי זה לשבת על החול ולהסתכל על הים.

"אם דוסיט היה עכשיו כאן, היינו נכנסים ביחד למים, רק שנינו לבד בתוך האוקיינוס הגדול," הרהרתי בקול.

"מה את צריכה אותו, יש לך אותי," אמר הכלב בחיוך חושף שיניים והרים אלי את עיניו הממזרות.

הסתכלתי עליו והחלטתי לא להזדעזע. הרמתי אבן קטנה מהחוף והעפתי אותה רחוק-רחוק וגבוה-גבוה עד שהיה אפשר לראות אותה חוצה את הירח.

"תפוס", צעקתי והכלב רץ מהר לאורך החוף כדי להספיק ולראות איפה האבן נופלת.
ואני בינתיים רצתי מהר לבונגלו שלנו כדי להספיק ולהגיע לפני שדוסיט יעזוב.

אינה פיוקל נולדה במולדובה (בריה"מ לשעבר) בשנת 1972, ובגיל שנתיים עלתה ארצה עם הוריה. מאז ילדותה מתגוררת בשכונת פרדס-כץ. סיימה תואר ראשון בחוג לקולנוע ולטלוויזיה, באוניברסיטת תל-אביב. עובדת על ספרה הראשון שיכלול סיפורים קצרים.